

Nina Peltola

**ISOSTEN KOKEMUKSIA KEMPELEEN SEURAKUNNAN
ISOSTOIMINNASTA**

Opinnäytetyö

KESKI-POHJANMAAN AMMATTIKORKEAKOULU

Kansalaistoiminta ja nuorisotyö

Lokakuu 2011

TIIVISTELMÄ

Yksikkö Humanistinen ja kasvatusala, Ylivieskan yksikkö	Aika Lokakuu 2011	Tekijä/tekijät Nina Peltola
Koulutusohjelma Kansalaistoiminta ja nuorisotyö		
Työn nimi Isosten kokemuksia Kempeleen seurakunnan isostoiminnasta		
Työn ohjaaja KT Reetta Leppälä	Sivumäärä 34+7	
Työelämäohjaaja Nuorisotyönohjaaja Pia Rättyä, Kempeleen seurakunta		
<p>Tutkimukseni tarkoituksena oli tutkia isosten kokemuksia Kempeleen seurakunnan isostoiminnasta ja isoskoulutuksesta. Tutkimuksessani selvitin mitkä asiat ovat niitä, jotka saavat isokset lähtemään mukaan isostoimintaan ja kaksivuotiseen isoskoulutukseen. Selvitin mitkä asiat saavat heidät pysymään toiminnassa mukana ja mitkä isosten tehtävistä ovat isosten mielestä tärkeimpiä. Selvitin myös mitä isoskoulutuksen käyneet ja isostoiminnassa mukana olevat nuoret tahtoisivat seurakunnan järjestävän heille isostoiminnassa mukana olon jälkeen. Pohdin myös mitä käy niille nuorille, jotka muuttavat eri paikkakunnalle asumaan. Kempeleen seurakunta tilasi työn, joten tutkimus on hankkeistettu heille. Toteutin tutkimukseni kyselynä, johon vastasi 24 isosta. Kysely toteutettiin Kempeleen seurakunnan isoskoulutusleirillä keväällä 2011.</p> <p>Tutkimuksen tulosten perusteella suurimpia syitä isostoimintaan mukaan lähtemiseen olivat kaverit, omasta rippikoulusta saatu positiivinen kokemus sekä omassa rippikoulussa olleet isokset. Isostoiminnassa mukana pysymiseen vaikuttivat eniten kavereiden seura, isostoiminnassa oleva hyvä yhteishenki, elämäkokemuksen saaminen sekä se, että isosena ollessa oppii ottamaan vastuuta.</p>		
Asiasana isostoiminta, kirkon nuorisotyö, osallistuminen		

ABSTRACT

CENTRAL OSTROBOTHNIA UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES Humanities and Education, Ylivieska	Date October 2011	Author Nina Peltola
Degree programme Civic Activity and Youth Work		
Name of thesis Young confirmed volunteers` experiences of young confirmed volunteerism in Kempele parish		
Instructor Ed.D Reetta Leppälä		Pages 34+7
Supervisor Youth leader Pia Rättyä, Kempele parish		
<p>The experiences that young confirmed volunteers receive from group leader training and the related activities within Kempele parish, was the basis of this thesis paper. Firstly, the research focused on the various reasons why young confirmed volunteers decide to participate in young confirmed volunteerism and in the two-year group leader training program. Secondly, the study looked at the different factors that make the young confirmed volunteers stay involved and also, what they think are the most important aspects of young confirmed volunteerism. Thirdly, the study discovered what young adults would like the parish to offer them after having completed the volunteerism program. Finally, the research examined what happens to those young confirmed volunteers who move to live elsewhere after having been involved in young confirmed volunteerism. The study was commissioned by the parish of Kempele and it was conducted as a questionnaire involving 24 young confirmed volunteers. It was completed at a Kempele parish young confirmed volunteerism camp in the spring of 2011.</p> <p>Based on the findings of the thesis paper, the main reasons that motivate to participate in young confirmed volunteerism are friends, positive experience from their confirmation class, as well as the influence of young confirmed volunteers at their own confirmation camps. The research also revealed that the most important factors motivating to stay involved in volunteerism include being with friends, the good spirit between the young confirmed volunteers, the gaining of life experiences, and the development of sense of responsibility.</p>		
Key words church youth work, participation, young confirmed volunteerism		

TIIVISTELMÄ
ABSTRACT
SISÄLLYS

1 JOHDANTO	1
2 ISONEN	4
2.1 Isonen osana seurakunnan toimintaa.....	4
2.2 Isostoiminnan juuret.....	6
3 ISOTOIMINTA JA ISOSKOULUTUS	7
3.1 Isostoiminta.....	7
3.2 Isoskoulutus.....	8
4 KEMPELEEN SEURAKUNTA	11
4.1 Nuorisotyö Kempeleen seurakunnassa	11
4.2 Isostoiminta Kempeleen seurakunnassa.....	12
5 ISOSTOIMINNASTA NUOREKSI AIKUISEKSI	14
6 TUTKIMUSONGELMAT JA TUTKIMUSMENETELMÄT	18
6.1 Tutkimusongelmat.....	18
6.2 Tutkimusmenetelmät.....	19
6.3 Tutkimuksen luotettavuus.....	20
7 TULOKSET	22
7.1 Taustatiedot.....	22
7.2 Isoleksi lähtemisen ja toiminnassa mukana olemisen syyt	23
7.3 Isosen tärkeimmät tehtävät.....	24
7.4 Isostoiminnan jälkeen	25
7.5 Nykyisen isoskoulutusmallin edut sekä kehittämisideat	25
8 JOHTOPÄÄTÖKSET JA KEHITTÄMISEHDOTUKSET	27
9 POHDINTA	31
LÄHTEET	33

LIITTEET

1 JOHDANTO

Isostoiminta on kautta aikojen ollut yksi tärkeimmistä nuorisotyön muodoista seurakunnissa. Nuoret, jotka käyvät isoskoulutuksen ja toimivat isosina tekevät hyvin tärkeää ja arvokasta työtä, joka tuo rikkautta varsinkin rippikoulutyöhön monella tavalla. Isoskoulutus ja isosena toimiminen on rikastuttava kokemus myös nuorelle itselleen. Isostoiminnan kautta nuorella on mahdollisuus kokonaisvaltaiseen kasvuun ihmisenä ja kristittyinä. Nuori oppii kantamaan vastuuta sekä itsestään että muista turvallisten aikuisten ohjauksessa. Lisäksi nuori pääsee ilmaisemaan itseään esiintymisen ja hartauksien pitämisen kautta sekä oppii ihmissuhde- ja vuorovaikutustaitoja.

Kempeleen seurakunnassa isostoiminnalla on pitkä historia ja joka vuosi suuri joukko rippikoulun käyneitä nuoria osallistuu isoskoulutukseen. Isoskoulutus on kaksivuotinen ja se vaatii nuorilta sitoutumista tehtävään. Olen käynyt itse Kempeleen seurakunnan kaksivuotisen isoskoulutuksen ja ollut isostoiminnassa mukana. Omat kokemukset tuolloisesta toiminnasta on hyvin muistissa mutta olisi mielenkiintoista tietää ovatko syyt isostoiminnassa mukana olemiseen samankaltaisia myös tämän päivän nuorilla. On mielenkiintoista tietää, mikä saa suuren määrän nuoria ilmoittautumaan mukaan isoskoulutukseen ja pysymään toiminnassa mukana vuosi toisensa jälkeen. Aloimme pohtia asiaa yhdessä seurakunnan nuorisotyönohjaajan kanssa. Kempeleen seurakunta pyysi minua tekemään asiasta tutkimuksen opinnäytetyönäni sillä seurakunnalle ei ole tehty aiemmin tutkimusta kyseisestä aiheesta. Opinnäytetyö on siis hankkeistettu Kempeleen seurakunnalle ja työelämäohjaajanani toimi nuorisotyönohjaaja Pia Rättyä.

Tutkimusongelmanani on selvittää mitkä asiat ovat niitä, jotka saivat Kempeleen seurakunnan isoset osallistumaan kaksivuotiseen isoskoulutukseen ja isostoimin-

taan. Tutkimukseni tavoitteena on tehdä Kempeleen seurakunnan isosille kysely, jossa selvitän mikä saa heidät lähtemään mukaan kaksivuotiseen isoskoulutukseen ja pysymään toiminnassa mukana, mitkä isosen tehtävistä ovat kiinnostavimpia ja mitkä tehdään "vain, koska on pakko".

Rajaan tutkimuksen 2. vuoden isosiin sekä heihin, jotka ovat käyneet jo isoskoulutuksen mutta ovat vielä mukana isostoiminnassa. Toisen vuoden isokset ovat käyneet koulutuksen lähes kokonaan ja osalla on jo kokemusta rippileiri-isosena toimimisesta. Käytän työssäni jo koulutuksen käyneistä isosista nimikettä kolmannen vuoden isonen. Tuloksissa pystyn myös vertaamaan onko näiden kahden ryhmän vastauksissa eroja. Lisäksi pohdin yleisesti mitä käy niille nuorille, jotka ovat olleet mukana isostoiminnassa ja käyneet isoskoulutuksen mutta muuttavat esimerkiksi opiskelemaan toiselle paikkakunnalle. Tavoittaako seurakunnan toiminta heitä enää? Jos ei, niin millaisia syitä siihen mahdollisesti on.

Opinnäytetyöni teoriaosa käsittelee työni aiheesta aiemmin tehtyä materiaalia, josta merkittävimpänä ovat Jouko Porkan tekemät tutkimukset isostoiminnasta. Toisessa luvussa kerron, mikä isonen on ja mistä isostoiminta on lähtenyt liikkeelle. Kolmas luku käsittelee isostoimintaa ja isoskoulutusta sekä näiden kahden termin eroja. Neljännessä luvussa kerron työni tilaajasta, Kempeleen seurakunnasta. Kerron millaisesta seurakunnasta on kyse ja millä tavoin isoskoulutus siellä järjestetään. Olen haastatellut nuorisotyönohjaajaa Pia Rättyää tätä lukua varten. Viidennessä luvussa pohdin hieman mitä niille nuorille käy, jotka ovat olleet mukana isostoiminnassa mutta muuttavat toiselle paikkakunnalle asumaan. Ovatko nämä nuoret aikuiset enää missään yhteyksissä seurakuntaan, vai onko heidät kadotettu kokonaan?

Isostoiminta on aihe, joka on seurakunnissa pinnalla kokoajan sillä joka vuosi joukko uusia innokkaita nuoria aloittaa isostoiminnan ja koska isosia tarvitaan seurakuntien toimintaan. Siksi tutkimukseni on tärkeä seurakuntien työntekijöille. Tutkimustulokset antavat Kempeleen seurakunnan työntekijöille, kuten myös muiden seurakuntien työntekijöille tärkeää tietoa heidän tekemästään työstä ja auttaa heitä katsomaan isostoimintaa ja isoskoulutusta isosen näkökulmasta. He voivat painottaa tutkimustuloksissa ilmenneitä asioita jatkossa siten, että isostoiminta pysyisi vähintään yhtä suosittuna kuin se nykyisin on. Isostoimintaa voi myös kehittää nuorilta nousseiden ideoiden pohjalta. Kempeleen seurakunnan nuorisotyön tiimi on laatinut seurakunnan strategian ja yhteisen perustehtävän pohjalta tiivistetyn, tarkemman kuvauksen työalan tehtävästä. Kempeleen seurakunnan nuorisotyön tehtävänä on auttaa nuoria kristilliseen uskoon, vastuuseen ja yhteyden kokemiseen (Rättyä 2011). Tutkimukseni tulosten perusteella nuorisotyön tiimi voi pohtia missä määrin työalan tehtävä on toteutunut isostoiminnassa.

Kirkon kannalta on tärkeää, että nuoria saadaan sitoutettua seurakunnan toimintaan niin, että he tahtovat osallistua erilaisiin toimintoihin myös isostoiminnassa mukana olon jälkeen. Tutkimukseni auttaa näkemään mitä asioita isoskoulutuksessa ja isostoiminnassa tulisi painottaa, jotta nuori viihtyy seurakunnan toiminoissa löytää positiivisten kokemusten myötä paikkansa myös nuorten aikuisten toiminnasta.

Aihe tulee lähelle itseäni siten, että olen usein miettinyt mistä oma tieni seurakunnan työntekijäksi on lähtenyt ja yleensä olen päätenyt isosena olon aikoihin. Siksi oli mielenkiintoista alkaa selvittää millaisia kokemuksia nykyisillä isosilla on saman seurakunnan isostoiminnasta ja isoskoulutuksesta, jonka olen itse aikoinaan käynyt.

2 ISONEN

Joka vuosi vaihteleva määrä 14 - 15-vuotiaita nuoria ilmoittautuu rippikouluun. Suomessa rippikoulun suosio on suurempi kuin muissa luterilaisissa valtioissa ja vuonna 2007 rippikoulun kävi 88,9 % suomalaisista 15-vuotiaista nuorista, mikä tarkoittaa lähes 59 900 nuorta. Samana vuonna seurakunnissa oli lähes 2500 rippikouluryhmää, mikä tarkoittaa, että jokaisessa seurakunnassa olisi keskimäärin viisi ryhmää. (Monikasvoinen kirkko 2008, 136.) Rippikouluja ja rippikoululeirejä on vaihteleva määrä eri seurakunnissa. Joissakin seurakunnissa on useampia leirejä sekä kesällä että talvella. Joissain voi olla yksi leiri kesän aikana, joissain ei leiriä ollenkaan. Rippikoululaisten määrästä riippumatta uusiin rippikouluihin liittyvät vahvasti myös aiempien vuosien rippikoululaiset, sillä heitä tarvitaan mukaan.

2.1 Isonen osana seurakunnan toimintaa

Rippikoululeireillä on siis työntekijöiden lisäksi lähes poikkeuksetta mukana iältään vuoden tai kahden vuoden verran vanhempia ryhmänohjaajia, joita nykyisin kutsutaan isosiksi (Sopivan kokoinen iso, 2004). Isosia on kutsuttu monenlaisilla nimillä, mutta isostoimintaa linjaava työryhmä on päättänyt käyttämään nimeä isonen. Se kuvaa hyvin nuoria, jotka ovat jotain suurempaa kuin rippikoululainen, mutta samalla myös jotain pientä. Isosen voidaan katsoa muistuttavan alkukirkon kummeja tai Jeesuksen opetuslapsia, isosethan toimivat esimerkkeinä rippikoululaisille ja ovat viemässä eteenpäin ilosanomaa. (Porkka 2004, 130-131.) Samoin kuin Jeesus kutsui opetuslapsia seuraamaan häntä, myös isosia kutsutaan tehtävänsä omalle paikalleen palvelemaan.

Isoet ovat koulutettuja tehtävänsä ja heillä on merkittävä rooli rippikoulun kokonaisuudessa (Elämä-usko-rukous 2001.) Heille annetaan monenlaisia tehtäviä rippikoululeireillä seurakunnasta riippuen. Isonen huolehtii omasta pienryhmästään, suunnittelee ja toteuttaa iltaohjelmia, toimii vapaa-ajanohjaajana, valmistelee ja pitää hartauksia. Isonen on mukana luomassa leirin yhteishenkeä ja pitää myös osaltaan huolen, että jokainen leiriläinen saa kokemuksen siitä, että hänet otetaan huomioon ja että hän on osa yhteistä leiriväkeä. Isonen on tärkeä osa leiriä sillä yksi tärkeimmistä isosen tehtävistä on luoda leiriläiseen luottamuksellinen suhde, jonka avulla rippikoululainen etsii paikkaansa seurakunnassa. (Sopivan kokoinen iso, 2004.) Isosten toimiessa esimerkkinä ja roolimallina rippikoululaisille he tarjoavat samalla kristityn nuoren mallin ja auttavat rippikoululaisia löytämään tien seurakuntaan. (Poisuo & Rissanen 1998, 224.)

Käytännön askareiden ja muiden tehtävien lisäksi isokset ovat tärkeä osa rippikoulua siksi, että he elävät vielä nuorten maailmassa ja heillä on osittain samanlainen ajatusmaailma kuin rippikoululaisilla. Isoet pystyvät arvioimaan nuorempien tunteita eri tilanteissa ja toimimaan eräänlaisina tuntosarvina leirin työntekijöihin päin. (Poisuo & Rissanen 1998, 224.)

Rippikoulusuunnitelma 2001:n mukaan olisi hyvä, että isokset otettaisiin mukaan jo leirin suunnitteluun (Elämä-usko-rukous 2001, 39). Tuomalla omia lahjoja ja kykyjä esiin mahdollisesti jo suunnitteluvaiheessa, isokset voivat parhaassa tapauksessa antaa uusia näkökulmia erilaisten asioiden toteuttamiseen rippikoulussa. Vaikka isosille annetaan paljon tehtäviä ja vastuuta rippileireillä, ovat he vielä kasvamassa ja keskeneräisiä. (Sopivan kokoinen iso 2004, 131.) Siksi leirin työntekijöiden tuleekin muistaa, että myös isosen jaksamisesta täytyy huolehtia.

2.2 Isostoiminnan juuret

Isostoiminta lähti liikkeelle vuonna 1937 Nurmijärvellä, jossa järjestettiin myös ensimmäisiä leirimuotoisia rippikouluja. Tuolloin isoskäytännön merkitystä ei ollut paljoa pohdittu, oli vain tullut tarve saada leireille avustajia. Tällaista vapaaehtoistyöntekijäryhmää tarvittiin, sillä he olivat ikänsäkin puolesta lähempänä rippikoululaisia kuin työntekijät. Voidaan sanoa, että isostoiminta on rippikoulutyön menestyksen syy ja seuraus. Ratkaiseva osa leirimuotoisten rippikoulujen ilmeestä olisi jäänyt pois, ellei isosia olisi ollut mukana. Isostoiminta on siis syntynyt puhtaasti tarpeesta. (Porkka 2005, 82-83.)

Irja Kilpeläisen 1930-luvulla kehittämän ison siskon ja veljen mallin taustalla oleen isosiskoperinteen voidaan sanoa olevan nykyisen isostoiminnan varhainen edeltäjä. Tuolloin isojen siskojen tehtävät olivat hyvin samankaltaisia kuin nykyään isosen tehtävät ovat. Jo silloin leiriläiset jaettiin pieniin ryhmiin, joita isosisko piti koossa. Isojen siskojen tehtäviin kuului myös järjestyksen pito, käytännön työtehtävät sekä opetukseen liittyvät tehtävät. Nykyisten isosten suunnittelemat iltaohjelmat periytyvät myös 1930-luvun isojen siskojen valmistelemista iltaohjelmista lauluineen ja leikkeineen. (Porkka 2005, 83.)

Isoskoulutus käynnistyi järjestäytyneenä työmuotona 1960-luvulla, jolloin julkaistiin myös ensimmäinen isoskoulutusaineisto (Porkka 2005, 83). Myös yksittäiset seurakunnat alkoivat järjestää leirimuotoisia rippikouluja niistä saatujen hyvien kokemusten ansiosta (Porkka 2004, 8).

3 ISOTOIMINTA JA ISOSKOULUTUS

Tutkimukseni keskittyy Kempeleen seurakunnan isosiin sekä siellä olevaan isostoimintaan ja isoskoulutukseen. Isoskoulutus ja isostoiminta liittyvät olennaisesti toisiinsa ja niistä puhuttaessa termejä käytetään limittäin mutta ne eivät kuitenkaan ole täysin sama asia. Kerron mitä on isoskoulutus ja mitä on isostoiminta, jotta käsitteiden erot tulevat selville.

3.1 Isostoiminta

Isostoiminta on seurakunnan järjestämää toimintaa nuorille, jotka ovat käyneet rippikoulun. Isostoiminnalla on merkittävä asema kirkossamme, sillä siitä on tullut viime vuosikymmeninä kirkkomme merkittävä maallikkoliike. Isostoiminnasta on rippikoulun tavoin tullut nuorisokulttuuria sekä luonnollinen osa suomalaisten nuorten elämää. Isosia kokoavista aktiviteeteista käytetään yleisesti sanaa isostoiminta. Nuori tarvitsee kasvaakseen paljon muutakin kuin ainoastaan koulutusta ja tähän ajatukseen viitaten käytetään sanaa isostoiminta. Isostoiminnassa nuori saa kaipaamaansa ikätoverien seuraa, sopivan kokoisia haasteita, aikuisen läsnäoloa sekä mielekästä tekemistä. Nuori kaipaa hauskuutta, hulluttelua, yhteisiä naurunhetkiä mutta samalla hän haluaa olla palvelemissa omalla paikallaan. Nuori tarvitsee hartauselämää ja hiljentymistä, jumalanpalvelusta ja ehtoollisen tuomaa siunausta sekä kokemuksen siitä, että hän on hyväksytty ja riittävä sellaisena kuin on. Isostoiminta antaa mahdollisuuden kaiken tämän kokemiselle luoden samalla tärkeitä nuoruuden muistoja ilman, että nuori kokisi olevansa aina vain osa aikuisen määrittelemää pedagogista rakennelmaa. (Sopivan kokoinen iso 2004, 130.)

Porkan mukaan 2000-luvun alussa isostoiminta on suuressa osassa seurakuntia nuorisotyön ydin ja joissain seurakunnissa jopa ainoa nuorisotyön muoto. Isostoiminta on näissä seurakunnissa merkityksellistä sillä isosten kautta työntekijöillä on käytettävissä hieno joukko apulaisia tapahtumien järjestämiseen sekä leirityöhön. Nuorisotyön lisäksi myös muut seurakunnan työmuodot ovat oppineet arvostamaan isosten taitoja ja osaamista sillä isosten käyttö leireillä on yleistynyt myös lapsi-, perhe- ja diakoniatyössä. Tämän myötä isosten toiminnankuva on laajentunut ja tuonut lisää haasteita isoskoulutukselle, mutta samalla siitä on myös tullut koko seurakunnan yhteinen asia. (Porkka 2005, 86-87.)

3.2 Isoskoulutus

Isoskoulutus on osa isostoimintaa ja sen tarkoituksena on kouluttaa rippikoulun käyneistä nuorista isosia rippikouluihin. Isoskoulutus tuo esille tietoja ja taitoja, joita isonen tarvitsee toimiessaan isosena. Isoselle annetaan vastuuta ja tehtäviä, joiden tulee olla sillä tasolla, että hän pystyy selviytymään tehtävistään. (Sopivan kokoinen iso 2004, 131.) Isoskoulutuksen kesto vaihtelee seurakunnittain mutta yleisimmin sen kesto on 1-2 vuotta. Usein koulutus järjestetään siten, että pidetään säännöllisesti iltakokoontumisia, joissa käsitellään tiettyä aihetta kerrallaan. Joissain seurakunnissa isoskoulutus järjestetään kokonaan leirimuotoisena. (Paananen & Tuominen 2002, 34.)

Uuden ikäluokan aloittaessa isoskoulutuksen tulee huomata, että he ovat juuri käyneet rippikoulun, jossa kristinuskon sisältöä on käyty läpi. Isoskoulutus ei saa olla rippikoulun täydennyskoulutus vaan aluksi voidaan hyvin syvennellä niitä asioita, joita on juuri rippikoulussa opittu. Ensimmäiselle isostoimintavuodelle onkin asetettu yksinkertaisia tavoitteita. Ensimmäisen isostoimintavuoden aikana nuoren seurakuntaidentiteettiä tulisi vahvistaa siten, että nuori tuntee olevansa

osa seurakuntaa ja kuuluvansa siihen omalla paikallaan. Seurakunnan tilojen tulisi tulla nuorelle tutuiksi ja viihtyisiksi paikoiksi, missä viettää aikaa mukavien ihmisten seurassa. Nuorta tulisi myös kasvattaa yhä edelleen seurakunnan hartaus- ja jumalanpalveluselämään, jotta siitä tulisi luonnollinen osa nuoren elämää. Lisäksi nuorelle annetaan perustiedot ja taidot, jotta pystyy toimimaan isosena. (Porkka 2005, 383-384.)

Isostoiminnan ensimmäinen vuosi on aikaa, jolloin nuori näkee millaista seurakunnan toiminta on. Alusta alkaen toiminnan tulisi olla sellaista, että nuori pääsee porukkaan mukaan ja viihtyy seurakunnan toiminnassa. Mikäli nuori kokee ensimmäisenä isostoimintavuotena jotain, mistä hänelle jää epämiellyttävä kuva joko seurakunnan työntekijöistä, toiminnasta tai muista ihmisistä, nuori jättää helposti isoskoulutuksenkin kesken, eikä halua enää osallistua seurakunnan toimintaan. Toisen vuoden isoskoulutus keskittyy valmentamaan nuoria rippikouluihin isoksi ja syventää aiheita, joita ensimmäisen vuoden isoskoulutuksessa on käyty läpi kuitenkin toistamatta samoja asioita, joita edellisenä vuotena on käyty läpi. (Porkka 2005, 383-385.)

Nuorella voi olla suuret odotukset isosena toimimiselle. Ensimmäistä kertaa isosena toimiessa voi kuitenkin tulla erimielisyyksiä oman ryhmän tai toisten isosten kanssa, jolloin isonen helposti pettyy sekä itseensä että toisiin. Työntekijän tulisi huolehtia siitä, että myös isonen saa mahdollisimman myönteisiä kokemuksia isosena toimimisesta (Harjunpää, Paananen, Parviainen & Saarainen 1994, 13.) Isoskoulutuksen lisäksi myös ennen yksittäisen rippikoulun alkamista on tärkeää ottaa puheeksi yhteiset periaatteet, joiden mukaan niin isoset kuin työntekijätkin toimivat, jotta mahdolliset ongelmat ja ristiriitatilanteet saadaan minimoitua. (Pruuki 2010, 84.) Ensimmäistä kertaa rippikoulussa olevilla isosilla on takanaan vain oma rippikoulu ja oman rippikoulun isoset. Isonen saattaa ajatella, että omas-

sa rippikoulussa olleet toimintatavat ovat ainoita oikeita ja se voi olla yksi ristiriitojen synnyttäjä isosten välillä.

4 KEMPELEEN SEURAKUNTA

Tutkimukseni tilaaja on Kempeleen seurakunta, joten kerron millaisesta seurakunnasta on kyse. Kempeleen seurakuntaan kuului vuonna 2010 13 748 jäsentä. Seurakunnassa työskenteli vuonna 2010 39 henkilöä, joista 33 oli vakinaisia työntekijöitä ja 6 määräaikaisia (Kempeleen seurakunta 2010, 25-32). Seurakunnan yhteinen toiminta-ajatus on auttaa uskoon ja palveluun (Kempeleen seurakunta 2010, 55).

Kempeleen seurakunnan perustehtävä on määritelty seuraavasti:

Kempeleen seurakunnan tehtävä on auttaa ihmisiä armollisen Jumalan yhteyteen ja varustaa heitä vastuuseen Jumalan luomasta maailmasta (Kempeleen seurakunta 2010, 55).

Kempeleen seurakunnan strategia Meidän Kirkko 2020 painottaa kolmea aihetta, jotka ovat uskoon ja palveluun auttaminen, lähimmäisvastuun edelläkävijöiksi kasvaminen sekä toisten kunnioittamiseen oppiminen (Kempeleen seurakunta 2010, 8).

4.1 Nuorisotyö Kempeleen seurakunnassa

Nuorisotyö on Kempeleen seurakunnassa aktiivista ja monipuolista. Nuorteniltoja ja sitä vastaavia tapahtumia järjestettiin vuonna 2010 84 ja kävijöitä oli 2473 henkilöä. Kouluvierailuja pidettiin 54 kertaa, leirejä ja retkiä järjestettiin yhteensä 16 ja niiden yhteenlaskettu osallistujamäärä oli 582 henkilöä. Muita tapahtumia, kuten konsertteja ja rippikoululaisille tarkoitettuja tapahtumia järjestettiin 34 ja niiden osanottajamäärä oli 3393 henkilöä. Isosia osallistui vuoden 2010 isoskoulutukseen 62 henkilöä, kun vuonna 2009 isosia osallistui lähes puolet vähemmän osallistujamäärän ollessa 30. (Kempeleen seurakunta 2010, 55.)

4.2 Isostoiminta Kempeleen seurakunnassa

Kempeleen seurakunnassa on 2-vuotinen isokoulutus, mikä tarkoittaa sitä, että ensimmäisen vuoden isokset pääsevät lapsi- ja varhaisnuorten toimintoihin isosiksi ja toisen vuoden koulutuksen käytyään rippikouluisosiksi. Keskityn työssäni toisen vuoden isokoulutusta käyviin ja koulutuksen jo käyneisiin isosiin. Työssäni puhun jo koulutuksen käyneistä isosista kolmannen vuoden isosina, sillä he ovat olleet jo yhden kerran rippikoulussa isosena, jolloin kaksivuotisen isokoulutuksen päättämisestä on aikaa yksi vuosi.

Kempeleessä kaikille kuluvan vuoden konfirmoiduille lähetetään kotiin kirje, jossa kutsutaan mukaan isostoimintaan ja isokoulutukseen. Isostoiminta alkaa isosinfotilaisuudesta, jossa kerrotaan mitä isostoiminta on ja kaikille toimintaan osallistuville annetaan osallistumiskortit ja aikataulut. Ajatuksena on, että isonen elää seurakuntayhteydessä ja osallistuu seurakunnan toimintaan pitkin vuotta. Avuksi siihen annetaan isokortti, johon saa merkinnän erilaisista toiminnoista, joissa on mukana. Esimerkkejä toiminnoista ovat jumalanpalvelukset, nuortenillat, konsertit, erilaiset palvelutehtävät sekä muut varhaisnuoriso- ja nuorisotyön tapahtumat. Seurakunnan toimintojen katsotaan olevan isokoulutustilanteita, joissa nuoret oppivat tuntemaan sekä seurakunnan työntekijöitä, toisia nuoria että erilaisia työskentelytapoja. (Rättyä 2011.)

Kempeleen seurakunnan isokoulutus järjestetään siis kaksivuotisena koulutuksena, johon sisältyy kaksi koulutusviikonloppua, yksi syksyllä ja yksi keväällä. Viikonloppujen lisäksi isokset osallistuvat pitkin vuotta erilaisiin seurakunnan toimintoihin, jotka ovat osa isokoulutusta. Keväisin on kaikkien isosten tehtävään siunaus messun yhteydessä, mikä antaa isosille tunteen siitä, että heidän palveluaan seurakunnassa arvostetaan. (Rättyä 2011.)

Kempeleessä ensimmäisen vuoden isokoulutuksen käyneet nuoret pääsevät isoseksi varhaiskasvatukseen ja varhaisnuorisotyön toimintoihin. Käytännössä nuoret toimivat siis isosena lasten leiripäivillä, perheretkillä, perhetapahtumissa sekä varhaisnuorten toimintapäivissä, leireillä ja retkillä. (Rättyä 2011.)

Toisen vuoden isokoulutuksen jälkeen pääsee isoseksi rippileireille ja päivärippikouluihin. Toisen vuoden isokoulutuksessa olevat ovat isosina nuorisotyön sekä rippikoulutyön tapahtumissa, joista tavallisimpia ovat esimerkiksi rippikoulurata, jossa tutustutaan seurakunnan työntekijöihin ja työaloihin, rippikoulukonsertti sekä yhteisvastuutapahtuman järjestäminen. Isokset avustavat myös nuortenilloissa eri tavoin. (Rättyä 2011.)

Isosen tehtävä ei lopu rippikoulussa isosena toimimiseen, vaan isonen on mukana myös leirin jälkeen seurakunnan toiminnassa. Isonen kutsuu rippikoululaisia isotoimintaan sekä muuhun nuorten toimintaan mukaan ja on itsekin toiminnoissa mukana. Kempeleessä järjestetään kesäisin nuotioiltoja, joihin rippikouluryhmää kutsutaan osallistumaan päivärippikoulun tai rippileirin jälkeisenä viikonloppuna. Näissä illoissa niin isokset kuin rippikoulunsa juuri päättäneet nuoret saavat viettää yhteistä aikaa. (Rättyä 2011.)

5 ISOSTOIMINNASTA NUOREKSI AIKUISEKSI

Useissa seurakunnissa nuorisotyö on aktiivista ja isostoiminnassa on mukana paljon nuoria, jotka käyvät nuortenilloissa, konserteissa, nuorten kahviloissa sekä muissa heitä varten järjestetyissä tapahtumissa. Nuoret ovat aktiivisia ja usein he ovat mukana lähes kaikessa mitä tarjotaan. Jossain vaiheessa tulee vastaan se, että nuori on niin sanotusti kasvanut ulos isostoiminnasta ja muista nuorisotyön toiminnoista. Nuoren on luontevaa siirtyä nuorten toiminnoista nuorten aikuisten toimintaan. Tässä vaiheessa kuitenkin hakeudutaan usein esimerkiksi opiskelemaan toiselle paikkakunnalle.

Usein käy niin, että samalla kun nuoreksi aikuiseksi kasvava nuori muuttaa pois kotipaikkakunnaltaan, hän jää pois myös seurakunnan toiminnoista. Miksi aiemmin seurakunnan toiminnoissa aktiivisesti käyneet nuoret eivät enää aikuistuttuaan tahdo käydä seurakunnan tapahtumissa? Tutkimukseni koskee Kempeleen seurakunnan isostoimintaa ja isoskoulutusta ja lisänä siihen tahdon hieman pohdita, miksi seurakuntien aktiiviset nuoret eivät enää myöhemmin ole mukana seurakunnan toiminnoissa.

Nuorista aikuisista puhuttaessa tarkoitetaan yleensä 18-29-vuotiaita henkilöitä. Kaksi-kolmekymppiset nuoret aikuiset ovat ehkä olleet aiemmin mukana seurakunnan nuorisotyön toiminnoissa, mutta jossain vaiheessa eteen tulee muuttaminen toiselle paikkakunnalle opiskelemaan tai siirtyminen työelämään.

Sanna Paappanen on opinnäytetyössään ”Minne isokset menevät? Kangasniemen seurakunnassa isoskoulutuksen käyneiden julkinen ja yksityinen uskonnollisuus”, saanut tuloksia, joiden mukaan ainakaan tuon seurakunnan nuoret aikuiset eivät olleet innokkaita käymään kotiseurakunnan ulkopuolella järjestettävissä toimin-

noissa. Näitä nuoria aikuisia ei ole kiinnostanut oman mahdollisen työ- tai opiskelupaikkakuntansa seurakunnan toiminnot. Tutkimuksen mukaan kotiseurakunnan pääjumalanpalveluksissa vähintään kerran vuodessa kävi 14 nuorta, kun taas ulkopaikkakuntien tilaisuuksissa kävi vain pari-kolme nuorta. Nuorille aikuisille tarkoitettuihin toimintoihin ei ollut osallistunut yksikään viidestätoista nuoresta. (Paappanen 2009, 36.)

Nämä tulokset eivät ole kovinkaan yllättäviä, sillä usein saa kuulla puhuttavan siitä, kuinka nuoret aikuiset ovat kirkossamme se ”ongelma-alue”, johon tulisi keksiä ratkaisu, millä nuoria aikuisia saataisiin lähemmäs kirkkoa ja seurakuntaa. Nuoret aikuiset ovat tutkimusten mukaan suurin ikäryhmä, joka eroaa kirkosta ja sen vuoksi huolena onkin kyseisen ikäryhmän suhde kirkkoon (Monikasvoinen kirkko 2008, 153).

Nuorten aikuisten ikäryhmää voidaan todellisesti sanoa ”kadotetuksi sukupolveksi”. Monien seurakuntien arkea on se, että rippikoululaisista on saatu muodostettua ryhmä, joka innostunut seurakunnan toiminnasta. Ryhmä on ollut kasassa kahden, ehkä kolmenkin vuoden ajan ja yhtäkkiä se on kadotettu. (Helenius 2005, 339-340.) Voisi kuvitella, että ne nuori aikuinen, joka on ollut aiemmin mukana seurakunnan nuorten toiminnoissa, olisi kiinnostunut myös nuorten aikuisten toiminnasta, vaikka muuttaisikin toiselle paikkakunnalle opiskelujen tai töiden vuoksi.

Eikö kirkkoa ja uskoa koeta enää tärkeäksi kun ikää on yli kaksikymmentä vuotta?
Eikö kirkko tarjoa nuorille aikuisille sitä, mitä he kaipaavat?

Pohdittaessa nuorten aikuisten suhdetta kirkkoon, tulee huomata, että sukupolvelta toiselle siirtyvä uskonnollisuus ja uskonnolliset traditiot eivät ole enää niin yleis-

siä asioita kuin ennen, vaan uskonnossa on kyse enemmänkin sosiaalisista suhteista ja kokemuksista. Nuoret aikuiset korostavat usein yksilön omaa pohdintaa, eivätkä halua sitoutua tietyn järjestelmän kannattajaksi. (Uskosta osallinen 2006.) Nuorena kuljettiin yhdessä kavereiden kanssa seurakunnan toiminnoissa ja hoidettiin omaa uskonelämää rukoillen, hartauksissa hiljentyen sekä jumalanpalveluksissa käyden. Ehkä nuori aikuinen ajattelee, että usko on niin henkilökohtainen asia, että sen hoitaminenkin onnistuu itsekseen ilman sitä varten järjestettyjä toimintoja. Kavereidenkaan kanssa ei vietetä enää aikaa samalla tavalla kuin nuorena.

Kun pohditaan, miksi nuorena seurakunnan toiminnassa aktiivisesti mukana ollut nuori ei enää kaksi-kolmekymppisenä halua osallistua seurakunnan toimintaan, voi yksi näkökulma olla se, että usein käsitys kristinuskosta on saatu lapsena tai rippikoulussa ja aikuistumisen myötä asioita ei katsotakaan enää samalla tavalla. Myös vahva ennako-oletus siitä, että kirkon toimintamuodot, sen kieli ja ilmaisu eivät puhuttele nuorta aikuista voi olla yhtenä syynä nuorten aikuisten etääntymiseen kirkosta (Uskosta osallinen 2006). Kuten opinnäytetyössäni on ilmennyt, nuoret, jotka toimivat isosena tahtovat oppia kantamaan vastuuta ja saada elämäkokemuksia isostoiminnassa. Nämä isosena toimineet nuoret aikuiset eivät enää aikuistuttuaan tarvitse samankaltaisia kokemuksia seurakunnasta. Aikuisen ihmisen elämässä heillä on vastuuta kannettavana ja elämäkokemuksiakin saadaan erilaisista asioista.

Onneksi nuorten aikuisten näkökulmasta tehtävä työ seurakunnissa on lisääntynyt. Vuonna 2003 32 % prosenttia eli joka kolmas seurakunta järjesti nuorille aikuisille toimintaa, kun taas vuonna 2007 toimintaa järjesti joka viides seurakunta eli 22 % seurakunnista (Monikasvoinen kirkko 2008, 154). Totta on se, että seurakunnat ovat erilaisia ja osassa seurakunnista ei järjestetä minkäänlaista juuri nuo-

rille aikuisille suunnattua toimintaa, joissain seurakunnissa taas on paljon valinnan varaa. Tärkeää olisi saada kitkettä ne ennako-olettamukset pois, joita nuorilla aikuisilla selkeästi seurakunnasta on.

6 TUTKIMUSONGELMAT JA TUTKIMUSMENETELMÄT

Tutkimukseni oli kvantitatiivinen eli määrällinen tutkimus, jota voidaan kutsua myös tilastolliseksi tutkimukseksi. Kvantitatiivisella tutkimuksella selvitetään lukumääriin ja prosenttiosuuksiin liittyviä kysymyksiä sekä asioiden välisiä riippuvuuksia tai muutoksia, joita tutkittavassa ilmiössä on tapahtunut. (Heikkilä 2001, 16.) Kerron tässä luvussa tutkimusongelmani eli mihin halusin saada vastauksia tutkimuksellani. Lisäksi kerron tutkimusmenetelmistäni sekä tutkimukseni luotettavuudesta.

6.1 Tutkimusongelmat

Opinnäytetyöni tarkoituksena oli tutkia millä tavoin Kempeleen seurakunnan isoskoulutuksessa parhaillaan olevat ja koulutuksen juuri käyneet nuoret kokevat isostoiminnan ja kahden vuoden mittaisen isoskoulutuksen Kempeleen seurakunnassa. Tutkimuksen tulosten haluttiin selvittävän mitkä ovat niitä asioita, jotka saavat isokset lähtemään mukaan toimintaan ja mikä saa heidät pysymään toiminnassa mukana sekä mitkä isosen tehtävistä koetaan mielekkäimmiksi ja mitkä vähemmän mielekkäiksi.

Kempeleessä on paljon isosia ja tutkimustulosten perusteella voidaan kiinnittää huomiota myös jatkossa niihin asioihin, joita isokset pitävät hyvinä ja tärkeinä. Isokset saivat antaa palautetta siitä, mikä on nykyisessä isostoimintamallissa hyvää ja mitä he tahtoisivat lisätä. Sen lisäksi, että selvitin isosten kokemuksia isostoiminnasta ja isoskoulutuksesta, halusin kysyä millaiseen toimintaan he tahtoisivat osallistua isostoiminnan jälkeen. Sen avulla seurakunnan työntekijät voivat kehittää

työtä, jota tehdään niiden nuorten kanssa, jotka eivät ole enää mukana isostoiminnassa.

Tutkimusongelmanani oli siis selvittää mitkä asiat saavat isokset osallistumaan kahden vuoden mittaiseen isoskoulutukseen ja isostoimintaan ja pysymään toiminnassa mukana.

6.2 Tutkimusmenetelmät

Toteutin tutkimukseni kirjallisena kyselynä (LIITE 2), joka jaettiin 24 isoselle isoskoulutusleirillä. Kyselyyn vastanneista isosista 17/24 oli toisen vuoden isoskoulutuksessa mukana ja 7/24 oli jo käynyt koulutuksen loppuun ja ollut leirillä isosena. Päätin toteuttaa kyselyn isoskoulutusleirillä, koska kyselyn ei tarvinnut tavoittaa suurta joukkoa ja menemällä itse paikalle lomakkeiden kanssa, sain mahdollisimman suuren määrän vastaajia. Jos olisin lähettänyt kyselylomakkeet isosille esimerkiksi postissa, luulen, etten olisi saanut kovinkaan montaa vastausta sillä postikyselyn vastausprosentti on usein alhainen (Heikkilä 2001, 20).

Olin mukana Kempeleen seurakunnan isoskoulutusleirillä ja siellä kerroin opinäytetyöstäni ja annoin jokaiselle mahdollisuuden valita itse haluaako osallistua kyselyn täyttämiseen. Leiriläisten kotiin menneeseen leirikirjeeseen oli laitettu maininta kyselystä, sillä osa isosista oli alaikäisiä. Kenenkään huoltaja ei kieltänyt vastaamasta kyselyyn. Kyselyn aikana isokset olivat asettuneet siten, että jokainen keskittyi ainoastaan omaan lomakkeeseensa, eikä esimerkiksi vieruskaverin kanssa voinut jutella kysymyksistä. Olin itse paikalla koko kyselyn ajan, joten kysely toteutettiin valvotusti.

Kyselylomakkeessa (LIITE 2) oli 11 kysymystä, joista viidessä ensimmäisessä (1-5/11) kysyttiin taustatietoja. Näitä olivat sukupuoli, syntymävuosi, isokoulutusvuosi, seurakunnan toimintoihin osallistuminen ennen isokoulutukseen osallistumista sekä onko vastaaja ollut rippikoulussa isosena. Näiden perusteella pystyin selvittämään, onko toisen vuoden isokoulutuksessa olevien sekä jo isokoulutuksen käyneiden vastausten välillä suuria eroja. Loput kysymykset (6-11/11) olivat sekä avoimia että strukturoituja kysymyksiä ja käsittelivät isostoimintaan lähtemisen syitä, tärkeimmiksi koettuja isosen tehtäviä, isostoiminnassa mukana olemisen syitä sekä minkälaisiin toimintoihin isokset tahtoisivat myöhemmin osallistua. Myös mielipiteitä nykyisestä isostoimintamallista selvitettiin sekä mitä isostoimintaan haluttaisiin lisätä. Näiden kysymysten avulla pystyin vastaamaan tutkimusongelmiini eli mitkä asiat ovat niitä, mitkä saavat isokset lähtemään kahden vuoden mittaiseen isokoulutukseen mukaan ja pysymään mukana koulutuksessa ja isostoiminnassa.

Analysoin vastaukset kirjaamalla avoimien kysymysten vastaukset ylös ja vertailemalla vastauksia toisiinsa. Strukturoitujen kysymysten kohdalla katsoin kuinka moni oli vastannut asteikolla samalla tavalla.

6.3 Tutkimuksen luotettavuus

Kysely toteutettiin tilassa, jossa jokaisen yksityisyys oli taattu. Vastausaikaa oli varattu runsaasti ja jokaisen tuli olla paikalla koko kyselyn tekemisen ajan. Näin sain myös avoimiin kysymyksiin vastauksia, joita oli mietitty, eikä kenelläkään ollut kiire päästä tekemään muuta. Kysely jaettiin 24 isoselle, joista 24/24 eli koko joukko vastasi kyselyyn. Vastaamismäärään vaikutti se, että kysely oli luontevana osana isokoulutusleirin ohjelmaa ja kyselyn pystyi täyttämään ja palauttamaan ilman esimerkiksi sähköpostin tai postin lähettämistä.

Vastanneiden määrä oli 100 % toisen vuoden isokoulutusleirille osallistujista. Kaikki isokset eivät päässeet osallistumaan leirille, mutta vastanneiden määrä oli kuitenkin riittävä tutkimukseni tekemiseen, joten en teettänyt kyselyä niillä, jotka eivät olleet leirillä mukana.

Tuloksissa olen käyttänyt lukumääriä prosenttien sijaan, sillä vastaajia on vain 24. Olen kirjannut tuloksiin myös suoria lainauksia vastauksista, sillä niistä tulee selvästi esiin, mitä nuoret ovat ajatelleet kysymyksestä. Olen korjannut kirjoitusvirheitä sekä lisännyt välimerkkejä ja isoja alkukirjaimia, jotta tekstiä olisi helpompi lukea. Vastauksen asiasisältö pysyi kuitenkin samana pienestä muokkauksesta huolimatta.

7 TULOKSET

Tässä luvussa käsittelen kyselylomakkeiden vastauksista saatuja tutkimustuloksia. Ensimmäisessä alaluvussa kerron taustatiedoista ja toisessa alaluvussa isostoimintaan ja isoskoulutukseen lähtemisen sekä siinä mukana pysymisen syistä. Kolmannessa ja neljännessä alaluvussa kerron mitä isosen tehtäviä pidettiin tärkeimpinä ja minkälaiseen toimintaan isokset tahtoisivat osallistua isostoiminnan jälkeen. Viidennessä alaluvussa tulee esille nykyisen isostoimintamallin edut sekä kehittämisideat.

7.1 Taustatiedot

Kyselyyn osallistui 24 nuorta, joista 17/24 oli toisen vuoden isosia ja 7/24 kolmannen vuoden isosia. Vastanneista 18/24 oli tyttöjä ja 6/24 poikia. Kuten kaikissa Kempeleen seurakunnan isosissa yhteensä, myös tässä joukossa poikia on selvästi vähemmän kuin tyttöjä.

Kysyin isosilta ovatko he olleet mukana seurakunnan toiminnassa ennen isoskoulutukseen osallistumista. Annoin muutamia esimerkkejä, jotta olisi helpompi muistaa olleensa esimerkiksi seurakunnan päiväkerhoissa tai pyhäkoulussa, jotka saattavat helposti unohtua. Lähes puolet (10/24) kyselyyn vastanneista oli ollut mukana seurakunnan järjestämällä leireillä ja osa (5/24) myös kerhonohjaajina ennen isoskoulutuksen aloittamista. Kolme (3/24) nuorta oli ollut seurakunnan päiväkerhossa lapsena. Neljä (4/24) oli käynyt varhaisnuorten kerhoissa, yksi henkilö (1/24) oli laulanut varhaisnuorten kuorossa, yksi (1/24) toiminut partiolaisena, yksi osallistunut konserttiin (1/24) ja yksi ollut (1/24) erilaisilla retkillä. Vastanneista kuusi (6/24) ei ollut osallistunut aiemmin mihinkään seurakunnan toimintaan.

7.2 Isoseksi lähtemisen ja toiminnassa mukana olemisen syyt

Isosilta kysyttiin mitkä asiat ovat niitä, mitkä saivat heidät lähtemään mukaan isostoimintaan sekä miksi he haluavat olla mukana toiminnassa. Kysymys mukaan lähtemisestä oli avoin kysymys, johon sai vastata niin laajasti kuin halusi. Selkeästi suurimpina syinä isoskoulutukseen lähtemiselle olivat kaverit (10/24), omasta rippikoulusta saatu positiivinen kokemus (9/24) sekä oman rippileirin isosten vaikutus (8/24). Lisäksi seurakunnan toimintaan osallistuminen, seurakunnan työntekijät ja halu saada kokemusta sekä johonkin kuulumisen tunne saivat nuoria lähtemään mukaan toimintaan. Myös halu tutustua uusiin ihmisiin, perheen jäsenten kannustaminen, halu kokea rippileiri uudelleen, halu auttaa muita, usko, palkka ja halu kasvaa uskossa saivat nuoret lähtemään mukaan.

Omat isokset antoivat isosena olemisesta todella positiivisen ja hauskan kuvan. Rippikoulu teki vaikutuksen ja löysin oman uskoni ja isosena olo on hyvä reitti tutkia ja kehittää omaa uskoa.

Uskonto ja sen kaltaiset asiat kiinnostavat. Oma rippikoulu oli todella mukava. Esiintyminen esimerkiksi iltaohjelmissa sekä palkka. Hyvä työväki seurakunnassa, esimerkiksi nuorisotyönohjaajat.

Minun elämäni oli aika sisällötön ja ei ollut kuin pari kaveria, joten ajattelin kokeilla mitä isosena olo on. Oman leirin isokset vaikuttivat paljon, koska näin siinä mitä kaipasin.

Nuoret saivat kertoa myös, mitkä asiat ovat niitä minkä vuoksi he tahtovat olla mukana isostoiminnassa, mitkä asiat koetaan tärkeimmiksi toiminnassa mukana olemisen kannalta ja mitkä asiat eivät merkitse paljoa. Eniten isostoiminnassa mukana olemiseen vaikutti selvästi kavereiden seura, isostoiminnassa oleva hyvä yhteishenki sekä se, että isostoiminnassa mukana ollessa oppii ottamaan vastuuta sekä saa elämäkokemusta. Esimerkkinä ja roolimallina olemista pidettiin hyvin tärkeänä, kuten myös seurakuntayhteyden kokemista ja seurakunnan toimintaan

osallistumista. Nuoret pitivät tärkeänä myös sitä, että seurakunnan työntekijät ovat innostavia. Kyselyyn vastanneet isokset pitivät lähes kaikkia vaihtoehtoja tärkeinä ja vain muutama oli vastannut, että jokin seikka vaikuttaisi hyvin vähän isostoiminnassa mukana olemiseen. Ainoastaan oman isosen antama malli oli asia, jota useampi (8/24) piti vain vähän tärkeänä seikkana isostoiminnassa mukana olemisen kannalta. Lisäksi muutama vastasi hengellisen kasvun, seurakuntayhteyden kokemisen sekä sanan ja sakramenttien äärellä olemisen vaikuttavan vain vähän siihen, että tahtoo olla mukana isostoiminnassa.

7.3 Isosen tärkeimmät tehtävät

Isosella on paljon tehtäviä rippikoulussa, joita harjoitellaan jo isoskoulutuksen aikana. Kysyin nuorilta mitkä isosen tehtävistä koetaan tärkeimmiksi ja mitkä tehtävät heidän mielestään ovat vähemmän tärkeitä. Kysymyksen vastausten perusteella voidaan arvioida tarvitsisiko isoskoulutuksessa painottaa eri asioita eri tavalla vai onko nykyisen isoskoulutuksen sisältö sellainen, että isokset sisäistävät asioiden ja tehtävien tärkeysjärjestyksen.

Vastauksista nousi muutama tehtävä, joita isokset pitivät selkeästi hyvin tärkeinä isosen tehtävinä. Niitä olivat ryhmähengen vahvistaminen (21/24), innostaminen (21/24) sekä esimerkkinä oleminen (19/24). Tärkeänä pidettiin myös hartauksien pitämistä, rippikoulun yleisaskareiden tekemistä sekä tunnelman luomista. Isoskoulutukseen kuuluvista tapahtumissa käymisistä tärkeimpänä pidettiin nuorteniltoja sekä nuorille suunnattuja tapahtumia, kuten gospel-tapahtumat ja nuorten leirit. Vain vähän tärkeänä pidettiin palvelutehtäviin osallistumista kuten Yhteisvastuukeräys, avustus messussa sekä seurakunnan kirpputorilla apuna oleminen (1/24).

7.4 Isostoiminnan jälkeen

Halusin kysyä isosilta millaiseen toimintaan he haluaisivat osallistua isostoiminnassa olon jälkeen. Millaiset tapahtumat tai toiminnot vetäisivät nuoria, jotka alkavat olla jo nuoria aikuisia.

Selkeästi suuri osa nuorista (20/24) kertoi osallistuvansa mielellään erilaisiin konsertteihin. Nuorille aikuisille suunnatut illat ja tapahtumat olisivat kyselyyn vastanneiden mielestä mukavia. Myös gospel-kahvilaan, opiskelija-iltoihin sekä raamattupiiriin olisi osallistujia kyselyyn vastanneista. Lisäksi kaksi (2/24) isosta toivoi leirejä ja kaikenlaista toimintaa, jota ei ollut osannut eritellä.

7.5 Nykyisen isokoulutusmallin edut sekä kehittämisideat

Kysyin isosilta mitä hyvää heidän mielestään nykyisessä isostoimintamallissa on sekä mitä he haluaisivat kehittää tai lisätä isokoulutukseen. Isokset olivat selvästi tyytyväisiä nykyiseen malliin, sillä kovinkaan paljon kehitettävää ei heidän mielestään ollut. Kysymykset olivat avoimia, joten jokainen kyselyyn vastannut sai kertoa oman mielipiteensä ilman, että kysymyksissä olisi mitään johdattelevaa.

Kuuden (6/21) isosen mielestä isokoulutus sisältää sopivan määrän isokoulutusleirejä ja viisi (5/21) vastasi koulutuksen antavan hyvät valmiudet toimia isosena leireillä. Viiden (5/21) mielestä isokoulutuksessa hyvää on myös innostavat ja hyvät työntekijät sekä se, että jokainen huomioidaan ja otetaan toimintaan mukaan. Hyvä yhteishenki nousi esille seitsemästä (7/21) vastauksesta ja muutaman (3/21) mielestä juuri se on hyvää, että koulutus kestää kaksi vuotta. Vastauksissa tuli esille myös toiminnan hauskuus, toisiin nuoriin tutustuminen, seurakunnan toimintoihin tutustuminen sekä oppiminen ja kokemuksen saaminen. Kolme (3/21)

isosta vastasi, että nykyisessä isokoulutusmallissa kaikki on hyvää ja toiset kolme (3/24) jättivät kohdan tyhjäksi.

Leirejä ja koulutustilaisuuksia on mielestäni riittävästi. Isosille annetaan todella hyvät eväät työtä varten.

Homma toimii hyvien työntekijöiden ansiosta. Ja isosten yhteishengen kasvattaminen vaikuttaa leireihin.

Isosporukka on kannustava ja aktiivisesti sosiaalinen ryhmä, joka ottaa kaikki mukaan.

Homma toimii kaikin puolin hyvin. Koulutuksia järjestetään ja se auttaa paljon. Tyypit ja nuorisotyönohjaajat ovat hyviä.

Vähintään kaksi vuotta kestävä koulutus antaa hyvät valmiudet toimia "tositilanteissa" leireillä. Myös ystävyssuhteita syntyy helposti.

2-vuotinen koulutusaika, koska silloin pitää olla tavallaan "oikeasti" mukana, eikä vaikka esimerkiksi rahan takia. Huiput "kouluttajat", leirejä on sopivasti.

Vastausten perusteella isokoulutuksesta pidettiin selvästi paljon, mutta mitä asioita nuoret haluaisivat kehittää tai lisätä nykyiseen koulutukseen? Kuuden (6/19) nuoren mielestä koulutukseen ei olisi mitään lisättävää vaan kaikki on hyvin sellaisenaan. Kuuden (6/19) mielestä voisi olla yhä enemmän yhdessäoloa ja illanviettoa sekä erilaisia tapahtumia, joita ei ollut eritelty. Viiden (5/19) nuoren mielestä leirejä voisi lisätä ja viisi (5/24) oli jättänyt vastaamatta kysymykseen. Yksittäisiä kehittämisideoita olivat ryhmätyöskentelyn lisääminen, perinteisten nuorteniltojen saaminen takaisin sekä se, että isonen pääsisi useammalle kuin yhdelle rippileirille isoseksi.

8 JOHTOPÄÄTÖKSET JA KEHITTÄMISEHDOTUKSET

Kyselyyn vastasi sekä toisen vuoden isokoulutuksessa olevia isosia, että jo isokoulutuksen käyneitä eli kolmannen vuoden isosia. Näiden kahden ryhmän vastausten välillä ei ollut huomattavia eroja vaan molempien ryhmien vastaukset olivat samankaltaisia. Myöskään aiemmin seurakunnan toiminnassa mukana oleminen ei vaikuttanut siihen, millä tavoin kysymyksiin vastattiin tai miksi on tahtonut lähteä mukaan isokoulutukseen.

Tamperelaisnuorille tehty pitkittäistutkimus osoittaa, että suurimpia syitä isokoulutukseen lähtemiselle ovat halu päästä leirille, halu olla toteuttamassa nuoremille hyvä rippikoulu sekä omasta rippikoulusta tullut myönteinen kokemus (Porkka 2009, 311-318). Kempeleen seurakunnan isosten syyt olivat samankaltaisia. Suurimpia syitä isokoulutukseen lähtemiselle olivat kaverit, positiiviset kokemukset omasta rippikoulusta sekä isosista. Rippikoulussa on tärkeää luoda hyvä ilmapiiri, joka kantaa pitkälle esimerkiksi juuri isokoulutusta ajatellen. Rippikoulun onnistumista voidaan mitata eri tavoin. Jos suuri osa rippikoululaisista tahtoo lähteä isokoulutukseen, on se merkki siitä, että rippikoulussa on ollut hyvä yhteishenki ja ilmapiiri. Myös työntekijät ja isokset ovat olleet innostavia ja seurakunnan toiminnasta on luotu positiivinen kuva. Nuorille juuri oman isosen antama malli ja esimerkki ovat tärkeässä osassa kun pohditaan lähteäkö isokoulutukseen vai ei. Hyvän koulutuksen saaneet isokset osaavat tehtävänsä ja sitä myötä rippikoululaiset saavat myös isostoiminnasta hyvän kuvan.

Isosen tehtävistä tärkeimpinä pidettiin ryhmähengen vahvistamista, innostamista sekä esimerkkinä olemista. Myös hartauksien pitäminen, yleisaskareiden tekeminen sekä tunnelman luominen olivat kyselyyn vastanneiden mielestä tärkeitä tehtäviä. Tulokset kertovat, että isokoulutuksessa on painotettu kyseisiä asioita ja

isokset ovat sisäistäneet niiden tärkeyden. Vähiten tärkeinä tehtävinä pidettiin palvelutehtäviin osallistumista, joilla tarkoitettiin Yhteisvastuukeräystä, avustusta messussa, kirpputorilla tai lähetystyössä.

Kempeleen seurakunnan isoskoulutukseen kuuluu olennaisena osana seurakuntayhteydessä eläminen. Tulosten perusteella nuorteniltoihin ja nuorille tarkoitettuihin tapahtumiin osallistumista pidettiin tärkeinä. Nuortenilloissa ja muissa nuorten tapahtumissa isosille on yleensä jotain konkreettista tekemistä, joten jumalanpalveluksissa käymistä ei ehkä osata ajatella isosen tehtäväksi. Kempeleen seurakunnassa voitaisiin keskustella olisiko isosille mahdollista antaa joinain pyhinä heille sopivia tehtäviä jumalanpalveluksessa, jotta he voisivat olla osana jumalanpalveluksen toteuttamista konkreettisella tavalla.

Syitä siihen, miksi halutaan olla mukana isostoiminnassa, oli useita. Isokset kokivat, että isostoiminnassa vallitsee hyvä yhteishenki, mihin puolestaan vaikuttavat mukana olevat kaverit sekä innostavat työntekijät. Vastuun ottaminen ja elämäkokemuksen saaminen saavat myös isosia olemaan mukana toiminnassa. Nuoret pitivät tärkeänä seurakuntayhteyden kokemista ja seurakunnan toimintaan osallistumista. Tulosten perusteella on siis koettu hyväksi isoskoulutusmalli, johon sisältyy seurakunnan toimintoihin osallistuminen.

Yksi suurimmista syistä isoskoulutukseen lähtemiselle oli oman isosen antama malli, mutta se ei kanna kuitenkaan niin pitkälle, että isokset pysyisivät toiminnassa mukana kyseisen asian vuoksi. Muutaman isosen mielestä hengelliset asiat kuten sanan ja sakramenttien äärellä oleminen ei vaikuta toiminnassa mukana olemiseen, mutta sitä pidetään kuitenkin olennaisena osana seurakunnan toimintoja.

Isokset osallistuisivat isostoiminnan jälkeen mielellään konsertteihin ja muihin nuorille aikuisille tarkoitettuihin tapahtumiin. Gospel-kahvila ja nuorille aikuisille sekä opiskelijoille suunnatut illat olisivat myös toimintoja, joihin kyselyyn vastanneet nuoret haluaisivat osallistua. Myös raamattupiiriin osallistuminen sekä erilaiset leirit kiinnostaisivat muutamaa isosta. Tässä vaiheessa isokset olisivat siis innokkaita osallistumaan myös nuorille aikuisille suunnattuihin toimintoihin mutta vuosien päästä, silloin kun asia on ajankohtainen, osallistumisinnostus voi olla toinen.

Kehittämisehdotus Kempeleen seurakunnan nuorisotyölle voisi olla se, että isokoulutuksessa mukana olevat nuoret voisivat itse osallistua Isokoulutuksessa olon jälkeen nuorille aikuisille suunnatun toiminnan suunnitteluun ja toteutukseen ja sen myötä sitoutua nuorten aikuisten toimintaan.

Isosten mielestä isokoulutus sisältää sopivan määrän isokoulutusleirejä, jotka antavat hyvät valmiudet toimia isosena. Positiivista on myös se, että kaikki pääsevät isostoimintaan mukaan ja jokainen huomioidaan. Lisäksi työntekijät ovat pidettyjä ja innostavia, mikä vaikuttaa siihen, että isokset tahtovat olla mukana toiminnassa. Lisäksi kaksivuotinen isokoulutus koetaan hyväksi sillä isokset itse kokevat, että on helpompaa toimia rippikoululaisten isosena kun on itse vähintään kaksi vuotta vanhempi.

Tulosten perusteella isostoiminta on hyvin suosittua ja koulutus kattava sellaisenaan. Osa kyselyyn vastanneista tahtoi kuitenkin lisätä yhdessäoloa ja isosten yhteistä illanviettoa. Myös leirejä, joiden sisältöä ei ollut eritelty, toivottiin järjestettävän enemmän. Aiemmassa kohdassa tuli esille, että isokoulutusleirejä on sopivan verran, joten tässä leireillä tarkoitetaan luultavasti nuorten leirejä, jotka

eivät sisällä koulutusta. Useammalle leirille isoseksi pääsemistä toivottiin myös. Näillä leireillä tarkoitetaan varhaisnuorten leirejä sekä rippikoululeirejä.

Isostoimintaa on kehitetty Kempeleen seurakunnassa useiden vuosien ajan. Tämän tutkimuksen perusteella nykyinen malli on hyvä ja toimiva, eikä siinä ole isosten näkökulmasta katsottuna puutteita. Isosilta nousseet toiveet esimerkiksi leirien lisäämisestä on hyvä kehittämissuositus, mutta on eri asia, kuinka paljon seurakunnalla on resursseja järjestää lisää erilaisia leirejä toimintakauden aikana. Toiveena oli myös päästä useammalle leirille isoseksi mutta se saattaa olla ongelmallista, sillä isosia on paljon ja jokaisen halukkaan tulisi päästä ainakin yhden rippikoulun isoseksi.

9 POHDINTA

Opinnäytetyöni on hankkeistettu Kempeleen seurakunnalle. Tutkimusongelmanani oli selvittää mitkä asiat ovat niitä, jotka saivat isokset osallistumaan kahden vuoden mittaiseen isokoulutukseen ja isostoimintaan. Tavoitteena oli tehdä Kempeleen seurakunnan toisen ja kolmannen vuoden isosille kysely, jossa kysytään miksi he ovat osallistuneet isokoulutukseen ja isostoimintaan, mitkä asiat saavat heidät pysymään toiminnassa mukana ja mitkä isosen tehtävistä koetaan tärkeimmiksi. Lisäksi pohdin mitä niille nuorille käy, jotka ovat olleet mukana seurakunnan toiminnoissa ja muuttavat toiselle paikkakunnalle esimerkiksi opiskelumaan. Tavoittaako seurakunta heitä enää ja jos ei niin minkälaisia syitä siihen voisi olla.

Käytin tutkimuksessani kyselylomaketta, joka täytettiin isokoulutusleirillä. Oma läsnäoloni kyselyn aikana mahdollisti tarkentavien kysymysten tekemisen ja pysyin myös seuraamaan pohtivatko isokset kysymyksiä vai vastataanko niihin vain mahdollisimman nopeasti. Vastaukset olivat epäilyksistäni huolimatta yllättävänkin kattavia ja siksi niitä oli mukava lukea. Tutkimuksen otos ei ole suuri mutta sain kuitenkin tarpeeksi materiaalia tutkimuksen tekemiseen, enkä kokenut tarpeelliseksi teettää kyselyä useammalla nuorella. Vastausten positiivisuus yllätti minua. Jos olisin kysynyt lomakkeessa asioita, jotka eivät toimi tai mitä voisi jättää isostoiminnasta pois sen sijaan, että kysyin vain kehittämis ehdotuksia, olisi isostoiminnasta saanut mahdollisesti realistisemmän kuvan. Muuten kysymykset olivat onnistuneita ja tulokset vastasivat tutkimusongelmaani ja tavoitteeni täyttyi odotusten mukaan.

Isokoulutuksen sisältöä on Kempeleen seurakunnassa kehitetty pitkään ja se on tuottanut selvästi hyvää tulosta sillä isokset ovat tutkimukseni mukaan hyvin tyy-

tyväisiä isoskoulutukseen ja isostoimintaan. Isoskoulutuksen hyvästä laadusta kertoo myös se, että yksi suurimpia syitä koulutukseen osallistumiselle oli oman rippikoulun isokset, josta näkee miten pitkäjänteinen koulutus siirtyy ikäluokalta toiselle. Isokset ovat siis toimineet leirillä niin, että rippikoululaiset ovat saaneet toiminnasta positiivisen kuvan. Hyvän yhteishengen myötä isostoiminnassa tahdotaan myös pysyä mukana. Tulokset kertoivat, että isokset pitävät tärkeimpinä tehtävinä niitä, jotka vaikuttavat leirien ja tapahtumien onnistumiseen, mikä on työntekijöiden näkökulmasta positiivinen tulos. Kokonaisuudessaan tutkimuksen tuloksista voidaan nähdä hyvä, pitkäjänteinen työ sekä kehittäminen koko Kempeleen seurakunnan isostoiminnassa.

Nuoria aikuisia koskeva pohdinta auttoi minua hahmottamaan mitä syitä nuorten aikuisten katoamiselle voisi olla. Niiden pohjalta täytyisi tehdä lisätutkimusta, jotta tiedettäisiin miten aktiiviset seurakuntanuoret löytäisivät paikkansa seurakunnassa myös nuoruusvuosien jälkeen.

Koen kasvaneeni ammatillisesti opinnäytetyötä tehdessäni sillä teorian tietoon perehtymällä olen saanut valtavasti lisätietoa isostoiminnasta sekä isosena toimivien nuorten maailmasta. Tutkimuksen tulokset antavat tärkeää tietoa minulle, kun työskentelen seurakunnan nuorisotyönohjaajana. Tulosten perusteella voin itsekin kehittää isostoimintaa sellaiseksi, että nuoret tahtovat osallistua siihen ja kokevat toiminnan mielekkäänä – siis isostoimintaa parhaimmillaan.

LÄHTEET

Elämä-usko-rukous. Rippikoulusuunnitelma 2001. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkkohallituksen julkaisuja 2001: 10. Helsinki: Kirkkohallitus 39-42.

Harjunpää, M., Paananen, T., Parviainen, J. & Saarainen, P. 1994. Elämän siiville. Isoskouluttajan käsikirja. Helsinki: Kirjapaja 13.

Heikkilä, T. 2001. Tilastollinen tutkimus. Helsinki: Edita 16.

Helenius, T. 2005. Apostolien jalanjäljissä – nuoret aikuiset ja kirkko. Teoksessa T. Paananen & H. Tuominen. (toim.) Nuorisotyön käsikirja. Helsinki: Kirjapaja 339-340.

Kempeleen seurakunta. 2010. Toimintakertomus ja tilinpäätös 2010. Tasekirja 8-55.

Monikasvoinen kirkko. Suomen evankelis-luterilainen kirkko vuosina 2004-2007. 2008. Kirkon tutkimuskeskuksen julkaisuja 103. Tampere: Kirkon tutkimuskeskus 136-153.

Paananen, T. & Tuominen, H. 2002. Aarre. Isoskouluttajan opas. Helsinki: Lasten Keskus 34.

Paappanen, S. 2009. Minne isokset menevät? Kangasniemen seurakunnassa isoskoulutuksen käyneiden julkinen ja yksityinen uskonnollisuus. Opinnäytetyö. Keski-Pohjanmaan ammattikorkeakoulu. Ylivieskan yksikkö. Kansalaistoiminnan ja nuorisotyön koulutusohjelma. Pdf-dokumentti. Saatavissa: https://publications.theseus.fi/bitstream/handle/10024/4636/paappanen_sanna.pdf?sequence=1. Luettu: 9.10.2011.

Poisuo, P. & Rissanen, A. 1998. Rippikoulun suunnittelu. Teoksessa A. Rissanen (toim.) Kartalla. Rippikoulutyön käsikirja. Helsinki: LK-kirjat/Lasten Keskus 224.

Porkka, J. 2004. On kunnia olla isonen. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon isostoiminta 2000-luvun alussa. Kirkkohallituksen julkaisuja 2004: 10. Helsinki: Kirkkohallitus 8.

Porkka, J. 2005. Isostoiminnan rikkaus – leirityön tarpeista nuorisokulttuuriksi. Teoksessa T. Paananen & H. Tuominen (toim.) Nuorisotyön käsikirja. Helsinki: Kirjapaja 82-87, 383-384.

Porkka, J. 2009. Rippikoulusta seurakunnan vapaaehtoistyöhön – Iseksi haluamisen motiivit ja odotukset. Teoksessa T. Innanen & K. Niemelä. (toim.) Rippikoulun todellisuus. Kirkon tutkimuskeskuksen julkaisuja 107. Tampere: Kirkon tutkimuskeskus 311-318.

Pruuki, L. 2010. Rippikoulun pikkujättiläinen. Helsinki: LK-kirjat/Lasten keskus Oy 84.

Rättyä, P. 2011. Nuorisotyönohjaajan haastattelu 27.9.2011. Kempeleen seurakunta.

Sopivan kokoinen iso. Isostoiminnan linjauksia. 2004. Kirkkohallituksen asettama työryhmä. Teoksessa J. Porkka. On kunnia olla isonen. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon isostoiminta 2000-luvun alussa. Kirkkohallituksen julkaisuja 2004: 10. Helsinki: Kirkkohallitus 130-131.

Uskosta osallinen? Nuorten aikuisten asema, merkitys ja tehtävä kirkossa. 2006. Nuoret aikuiset –työryhmän mietintö. Kirkkohallitus. Suomen ev.-lut. kirkon keskushallinto. Sarja C 2006: 2. WWW-dokumentti. Saatavissa: <http://sakasti.evl.fi/sakasti.nsf/sp?Open=Open&cid=results-fi&eur=%80&query=uskosta+osallinen&Hae=Hae>. Luettu: 9.10.2011.

LIITTEET

Kyselyn saatekirje

Hyvä isonen!

Opiskelen Keski-Pohjanmaan ammattikorkeakoulussa kolmatta vuotta yhteisöpedagogiksi. Kempeleen seurakunta on pyytänyt minua tekemään opinnäytetyönäni tutkimuksen, joka koskee Kempeleen seurakunnan isostoimintaa.

Tämä kysely on osa tutkimustani, jonka tarkoituksena on selvittää sinun, Kempeleen seurakunnan isosen, kokemuksia seurakunnan isostoiminnasta. Pyydän sinua vastaamaan kysymyksiin mahdollisimman monipuolisesti oman kokemuksesi kautta sekä pohtimaan mahdollisia uusia ideoita isostoimintaan.

Kyselyn tulokset käsitellään luottamuksellisesti eikä kyselyyn vastanneiden henkilöllisyys tule esille missään vaiheessa. Kyselylomakkeet hävitetään analysoinnin jälkeen.

Kiittäen

Nina Peltola

Kysely Kempeleen seurakunnan isostoiminnasta

1. Sukupuoli (ympyröi vastauksesi) tyttö

poika

2. Syntymävuosi _____

3. Isoskoulutusvuosi (ympyröi vastauksesi) 1. 2. 3.

4. Oletko ollut mukana seurakunnan toiminnassa ennen isoskoulutukseen osallistumista? Miten? (Esim. päiväkerhot, pyhäkoulu, varhaisnuorten kerhot, kerhojen ohjaaminen, seurakunnan järjestämät leirit ja retket ym.)

5. Oletko ollut isosena rippikoulussa? (ympyröi vastauksesi) En

Kyllä, _____ kertaa

6. Mitkä asiat saivat sinut lähtemään mukaan isoskoulutukseen? (Esim. kokemukset oman rippikoulun isosista, kaverit, työntekijät, seurakuntayhteyden kokeminen, kokemus tärkeällä paikalla olemisesta ym.)

7. Alla on lueteltu isosen tehtäviä. Merkitse, mitkä tehtävistä koet tärkeimmiksi ja mitkä vähemmän tärkeiksi. 1= vähän tärkeä 5= hyvin tärkeä.

a) Pienryhmien ohjaaminen	1	2	3	4	5
b) Hartauksien pitäminen	1	2	3	4	5
c) Kuunteleminen/sielunhoito	1	2	3	4	5
d) Ajan viettäminen leiriläisten kanssa heidän vapaa-ajallaan	1	2	3	4	5
e) Rippikoulun yleisaskareet	1	2	3	4	5
f) Tunnelman luominen	1	2	3	4	5
g) Ryhmähengen vahvistaminen	1	2	3	4	5

h) Innostaminen	1	2	3	4	5
i) Jumalanpalveluksien toteuttamisessa mukana oleminen	1	2	3	4	5
j) Iltaohjelmien suunnittelu ja toteutus	1	2	3	4	5
k) Oppimistilanteissa avustaminen	1	2	3	4	5
l) Esimerkkinä oleminen	1	2	3	4	5
m) Esiintyminen	1	2	3	4	5
n) Laulaminen/soittaminen	1	2	3	4	5
o) Raamatturyhmien ohjaaminen	1	2	3	4	5
p) Nuorteniltoihin osallistuminen	1	2	3	4	5
q) Jumalanpalvelukseen osallistuminen	1	2	3	4	5
r) Palvelutehtäviin osallistuminen (YV-keräys, avustus messussa, kirpputorilla tai lähetystyössä)	1	2	3	4	5
s) Nuorten tapahtumiin osallistuminen (gospel-tapahtumat, isosyö, nuorten leirit)	1	2	3	4	5
t) Kerhojen ohjaaminen	1	2	3	4	5

8. Minkä vuoksi haluat olla mukana isostoiminnassa? Merkitse, mitkä asiat koet tärkeimmiksi ja mitkä vähemmän tärkeiksi. 1= vähän tärkeä 5= hyvin tärkeä.

a) Kavereiden seura	1	2	3	4	5
b) Oman isosen antama malli	1	2	3	4	5
c) Hyvä yhteishenki isostoiminnassa	1	2	3	4	5
d) Vastuun ottamisen oppiminen	1	2	3	4	5
e) Hyöty jatkossa (isoskoulutuksesta ja isosen tehtävästä annetaan todistus)	1	2	3	4	5
f) Elämäkokemuksen saaminen	1	2	3	4	5
g) Omien vuorovaikutustaitojen kehittyminen	1	2	3	4	5
h) Mahdollisuus luovuuteen ja esiintymiseen	1	2	3	4	5
i) Esimerkkinä/roolimallina oleminen	1	2	3	4	5
j) Turvalliset aikuiset	1	2	3	4	5
k) Ihmisenä kasvaminen	1	2	3	4	5
l) Hengellinen kasvu	1	2	3	4	5

m) Seurakuntayhteyden kokeminen	1	2	3	4	5
n) Sanan ja sakramenttien äärellä oleminen	1	2	3	4	5
o) Seurakunnan toimintaan osallistuminen	1	2	3	4	5
p) Innostavat työntekijät	1	2	3	4	5

9. Millaiseen toimintaan haluaisit osallistua isostoiminnan jälkeen?

a) Konsertit

b) Nuorten aikuisten illat

c) Nuorille aikuisille suunnatut tapahtumat

d) Gospel-kahvila

e) Opiskelija-illat

f) Raamattupiiri

g) Jotain muuta, mitä?

10. Mitä hyvää nykyisessä isostoimintamallissa mielestäsi on?

11. Mitä asioita haluaisit lisätä seurakunnan isostoimintaan?

Kiitos vastauksistasi! ☺